# Πώς να συνεχίσουμε μετά τις 28 Φλεβάρη;

***Του Χρήστου Βαγενά****

**Η μεγάλη απεργία στις 28 Φλεβάρη αποκάλυψε ότι υπάρχουν μαζικές αγωνιστικές διαθέσεις στην εργατική τάξη, ενάντια στην προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των δυνάμεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ και την άρνηση του ΠΑΜΕ να υλοποιήσουμε ένα πρόγραμμα συνέχειας, συντονισμού και κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων.**

Το ζήτημα της ακρίβειας αποτελεί πλέον βασικό πρόβλημα, καθώς δυσκολεύει όλο και περισσότερο τη ζωή των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και βυθίζει στη φτώχεια εκατοντάδες χιλιάδες συνανθρώπους μας. Το πάρτι της κερδοσκοπίας των καπιταλιστών ξεκίνησε με την αύξηση των τιμών αμέσως μετά τον κορωνοϊό και συνεχίζεται αμείωτο από τότε. Όλοι οι πολιτικάντηδες της Δεξιάς και οι νεοφιλελεύθεροι παπαγάλοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι προσωρινό φαινόμενο, ότι προήλθε από τον πόλεμο στην Ουκρανία, ότι η ακρίβεια είναι εισαγόμενο φαινόμενο και διάφορα άλλα τέτοια παραμύθια. Αυτό που βιώνει όμως η εργατική τάξη είναι μια διαρκής αφαίμαξη του πραγματικού της εισοδήματος.

Η ακρίβεια αφορά κυρίως είδη πρώτης ανάγκης με ανελαστική ζήτηση, όπως είναι τα τρόφιμα, το ρεύμα, η ενέργεια, τα καύσιμα.  Γίνεται μια νέα τεράστια μεταφορά πλούτου από τα φτωχά στρώματα προς το κεφάλαιο, που εκφράζεται με υπερκέρδη στα οικονομικά αποτελέσματα των επιχειρήσεων, ενώ και το κράτος έχει συνεχώς αύξηση εσόδων, αφού εισπράττει όλο και περισσότερα από τους έμμεσους φόρους και τον ΦΠΑ λόγω των αυξημένων τιμών των αγαθών.

## Οι διεθνείς αντιδράσεις κατά της ακρίβειας

Απέναντι σε αυτά τα προβλήματα οι εργαζόμενοι\ες και η νεολαία, με τα συνδικάτα, τις πολιτικές οργανώσεις και τις συλλογικότητες της Αριστεράς, έχουν δώσει σκληρές μάχες σε όλες τις χώρες του λεγόμενου «δυτικού κόσμου». Στην αρχή τον τόνο έδωσαν οι απεργιακές μάχες στις ΗΠΑ (αυτοκινητοβιομηχανίες, ηθοποιοί, σεναριογράφοι κ.α.), αλλά και στη Γαλλία ενάντια στην αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση Μακρόν. Ακολούθησαν μεγάλες απεργίες στη Βρετανία, την Ισπανία και πρόσφατα στη Γερμανία, με πολυήμερες κλαδικές κινητοποιήσεις.

Στην Ελλάδα δυστυχώς η κυριαρχία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στα συνδικάτα και οι μικρές και κατακερματισμένες δυνάμεις της ριζοσπαστικής και επαναστατικής Αριστεράς λειούργησαν ανασταλτικά την προηγούμενη περίοδο στην πυροδότηση μεγάλων απεργιακών κινητοποιήσεων για την επιβίωση της εργατικής τάξης και την προστασία του κοινωνικού κράτους και του λαϊκού εισοδήματος. Με εξαίρεση βέβαια τις μεγάλες κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη τον Μάρτιο του 2023, στις οποίες ο όγκος και ο δυναμισμός των διαδηλωτών θύμισε τις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις 2010-2012.

## Απεργία κόντρα στη συναίνεση

Όλα αυτά φαίνεται να αλλάζουν το 2024. Οι συνεχείς πιέσεις των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και επαναστατικής Αριστεράς στα συνδικάτα, η πίεση της βάσης του ΚΚΕ στην ηγεσία του και οι πολυήμερες φοιτητικές κινητοποιήσεις οδήγησαν στη μεγάλη απεργία και στις μαζικές διαδηλώσεις στις 28 Φλεβάρη.

Μετά τις δημοτικές εκλογές του Οκτώβρη υπήρχε στη χώρα μια αδικαιολόγητη εργασιακή ειρήνη. Οι παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ σε ΓΣΕΕ & ΑΔΕΔΥ στήριζαν ξεκάθαρα την κυβέρνηση Μητσοτάκη και τις αντεργατικές της πολιτικές και

κωλυσιεργούσαν κάθε διαδικασία στα συνδικάτα, προκειμένου να μην παρθούν αποφάσεις για κινητοποιήσεις.

Το ΠΑΜΕ, που θα μπορούσε να πάρει ουσιαστικές πρωτοβουλίες για δράσεις, κάλεσε σε σύσκεψη στις 27 Νοέμβρη, όπου αποφάσισε ένα συλλαλητήριο για τα μέσα Δεκέμβρη. Κατώτεροι των περιστάσεων για άλλη μια φορά, καθώς αν θέλεις να οργανώσεις την εργατική αντιπαράθεση με την κυβέρνηση δεν καλείς ένα μήνα πριν τις Γιορτές, όπου υπάρχει μικρός χρονικός ορίζοντας για να προετοιμάσεις τη συνέχεια των αγώνων.

Το ΠΑΜΕ οργάνωσε ένα συλλαλητήριο κατά της ακρίβειας και μια κινητοποίηση για τη διεκδίκηση του 13ου μισθού και της 13ης σύνταξης στις 6 Δεκέμβρη, την ίδια μέρα που γίνονται τα νεολαιίστικα συλλαλητήρια για τη δολοφονία Α. Γρηγορόπουλου!

Εν τέλει προτάθηκε από το ΠΑΜΕ 24ωρη απεργία για τις 28 Φλεβάρη, με αφορμή το κλείσιμο ενός χρόνου από το έγκλημα στα Τέμπη.

Μέσα σε όλη αυτή την περίοδο οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (Παρεμβάσεις & Μάχη) προσπαθούσαν να βάλουν αγωνιστικές προτάσεις και πρωτοβουλίες στα συνδικάτα και τις ομοσπονδίες, αλλά λόγω και των μικρών δυνάμεών τους δεν κατάφεραν να έχουν ουσιαστικά αποτελέσματα.

Τελικά, μετά από αυτές τις δράσεις και την πίεση της εργατικής βάσης, οι δύο συνομοσπονδίες (ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ) εξήγγειλαν αόριστα απεργία κατά της ακρίβειας για μετά τις Γιορτές.

Το ΠΑΜΕ επανέφερε την πρότασή του για απεργία στις 28 Φλεβάρη, παρόλο που είχε ξεκινήσει το φοιτητικό κίνημα με καταλήψεις σε εκατοντάδες σχολές και μαζικά συλλαλητήρια κάθε Πέμπτη σε όλη την Ελλάδα.

Τελικά, η ΓΣΕΕ εξήγγειλε μόνη της απεργία για τις 17 Απρίλη, χωρίς καμία συνεννόηση με την ΑΔΕΔΥ, παρά την πρόσκληση που της είχε σταλεί. Τρεις μήνες μετά και ενώ όλη η χώρα «βράζει» από αντικυβερνητική οργή!

Είναι ξεκάθαρο ότι με τέτοιου είδους διασπαστικές ενέργειες από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, υπερασπίζονται με τον καλύτερο τρόπο τις πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ο δε επικεφαλής της ΓΣΕΕ Παναγόπουλος δίνει τα τελευταία διαπιστευτήριά του στο κεφάλαιο, καθώς πλησιάζει τα 70 και είναι πρόεδρος στη συνομοσπονδία από το 2006.

## Η απόφαση για τις 28 Φλεβάρη

Απέναντι σε αυτό τον εκφυλισμό, η πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ φάνηκε να μην είναι διατεθειμένη να υποχωρήσει και έδειχνε ότι θα διοργάνωνε απεργιακές κινητοποιήσεις μέσα στο Φλεβάρη. Τελικά η πρόταση για 24ωρη απεργία στις 8 Φλεβάρη στο πανελλαδικό πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο μετατράπηκε σε στάση εργασίας και την πρόταση για 24ωρη απεργία στις 28 Φλεβάρη οι παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ την καταψήφισαν! Η απεργία πέρασε με τις ψήφους των υπόλοιπων δυνάμεων (ΠΑΜΕ, Σύριζα, ΣυνΑν, Παρεμβάσεις, ΕΑΣ (Μάχη)).

Οι πιέσεις των παρατάξεων, των οργανώσεων και των συλλογικοτήτων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς είχαν σημαντικότατη συνεισφορά στο να βγει αυτή η απεργία.

Στην απεργία αυτή συμμετείχαν επίσης τα περισσότερα και μεγαλύτερα Εργατικά Κέντρα της Ελλάδας (Αθήνας, Πειραιά, Πάτρας, Λάρισας κ.ά.) και πολλές ομοσπονδίες. Προτάχθηκαν τρεις βασικές αιχμές αιτημάτων:

**1.** Το έγκλημα των Τεμπών να μη συγκαλυφθεί και να τιμωρηθούν οι πραγματικοί ένοχοι.

**2.** Να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων υπηρεσιών και αγαθών, που κυριολεκτικά δολοφονούν.

**3.** Να παρθούν μέτρα κατά της ακρίβειας, με πραγματικές και μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις και πλαφόν στις τιμές των βασικών αγαθών.

# Η απεργία

Σε αυτή την απεργία η εργατική τάξη έδειξε με την συμμετοχή της ότι δεν ξεμπερδεύουν εύκολα μαζί μας και ότι υπάρχουν δυνάμεις που ακόμα μπορούν να δημιουργήσουν συνθήκες ανατροπής, κόντρα στις επιθέσεις της Νέας Δημοκρατίας και του οικονομικού και μιντιακού κατεστημένου.

Η συμμετοχή στην απεργία ήταν μεγάλη σε κλάδους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, ενώ λειτούργησαν και απεργιακές φρουρές από πολλά συνδικάτα. Στα συλλαλητήρια επίσης συμμετείχαν χιλιάδες εργαζόμενοι\νες και νεολαίοι, με το μαζικότερο, αυτό της Αθήνας, να πλησιάζει τους 50.000 συμμετέχοντες, παρά την 24ωρη απεργία στα Μέσα Σταθερής Τροχιάς. Μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα, Ηράκλειο, Γιάννενα, Χανιά κ.ά.

Η μαχητικόττα και η οργή κυριάρχησαν εκείνες τις μέρες, ενώ σε πολλές πόλεις οι απεργιακές πορείες κατέληξαν ή πέρασαν από τον ΟΣΕ και την Hellenic Train. Και όλα αυτά, παρά τον προδοτικό ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, την απουσία ουσιαστικής και ορατής αντιπολίτευσης και την απογοήτευση που κυριαρχεί σε μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης.

Ένα μειονέκτημα της απεργιακής ημέρας ήταν το γεγονός ότι υπήρχαν τρεις ξεχωριστές συγκεντρώσεις, παρά το γεγονός ότι η απεργία στις 28 Φλεβάρη βγήκε κόντρα στις επιδιώξεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Θα έπρεπε και θα μπορούσαμε οι υπόλοιπες δυνάμεις να έχουμε πρωταγωνιστικό ρόλο στη διοργάνωση και στις ομιλίες του απεργιακού συλλαλητηρίου. Να πάρουμε πάνω μας την απεργία και την επιτυχία της μαζικής συμμετοχή του κόσμου και του δυναμισμού της. Παρ’ όλα αυτά, το μεγαλύτερο κομμάτι των διαδηλωτών προσέγγισε (τουλάχιστον στην Αθήνα) τα μπλοκ των πολιτικών οργανώσεων της Αριστεράς παρά τα πανό των συνδικάτων.

Μετά τη μεγάλη απεργιακή κινητοποίηση στις 28 Φλεβάρη ακολούθησε η στάση εργασίας ΑΔΕΔΥ & ΕΚΑ στις 8 Μάρτη για την

Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας και το πανελλαδικό, πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο ενάντια στην ψήφιση του νομοσχεδίου για τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Τη σκυτάλη των αγωνιστικών κινητοποιήσεων πήραν μετά τις 28 Φλεβάρη δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και φοιτήτριες, καθώς και εργαζόμενοι\ες και νεολαίοι που διαδήλωσαν την Παρασκευή 8 Μάρτη κατά της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων και κατά των κυβερνητικών σχεδίων για μετατροπή της εκαπίδευσης σε αγαθό για λίγους και «εκλεκτούς».

## Πώς συνεχίζουμε;

Χρειάζεται να οργανωθεί αγωνιστική συνέχεια ενάντια σε όλα αυτά που μας καταπιέζουν. Οι δυνάμεις της επαναστατικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς πρέπει να έχουμε πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτό, ενώ πρέπει να ενισχυθούν και να οργανωθούν καλύτερα οι κινητοποιήσεις ενάντια στη σφαγή που προκαλούν οι Ισραηλινοί στη Γάζα.

Επίσης μπορούμε να οργανώσουμε τοπικές δράσεις και διαμαρτυρίες για τα ζήτημα της ακρίβειας, που αποτελεί μια νέα λιτότητα για την εργατική τάξη, ένα νέο Μνημόνιο που απλώς δεν έχει εξαγγελθεί επίσημα. Κινητοποιήσεις και πικετοφορίες μπορούν να διοργανωθούν από συνδικάτα, επιτροπές αγώνα και τοπικές συνελεύσεις έξω από σούπερ μάρκετ, αγορές και πολυκαταστήματα, απαιτώντας να μπει φραγμός στην κερδοσκοπία.

Τέλος, πρέπει να ενεργοποιηθούμε άμεσα για την καλύτερη δυνατή διοργάνωση της απεργίας στις 17 Απρίλη. Παρόλο που η ηγεσία της ΓΣΕΕ την προκήρυξε με τέτοιον τρόπο, ώστε να χάσει την όποια δυναμική της, εμείς πρέπει να κάνουμε τα πάντα ώστε να γίνει σταθμός στους αγώνες του εργατικού κινήματος. Μπορούμε να το καταφέρουμε αυτό και να πετύχουμε την ανάταξη ενός ισχυρού εργατικού κινήματος. Χρειάζεται να πιέσουμε και την ΑΔΕΔΥ να συμμετάσχει και αυτή, ώστε να γίνει πραγματικά Πανεργατική Απεργία και να ξεκινήσουμε άμεσα με περιοδείες και συνελεύσεις την ενημέρωση των εργαζομένων.

Η μόνη πραγματική αντιπολίτευση αυτή την περίοδο γίνεται από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά και πρέπει τα μηνύματά μας να φτάσουν σε κάθε εργαζόμενο\η και στη νεολαία. Επίσης, με τη συνέχεια και τη συνέπειά μας αποδεικνύουμε ότι είμαστε αταλάντευτα υπέρ της εργατικής τάξης. Η παρουσία μας στην προσπάθεια δημιουργίας ενός νέου κύκλου αντιπαράθεσης με την αντεργατική κυβέρνηση της Δεξιάς, μπορούν να δώσουν νέα ώθηση στις δυνάμεις μας.

**Ο Χρ. Βαγενάς είναι μέλος στο ΔΣ της ΠΟΣΕ-ΕΦΚΑ*